

2019

č. 2

Plaváček

Ledoborec americké pobřežní hlídky Healy probíjí cestu zamrzlým Beringovým mořem ruskému tankeru Renda

Pozvánka

Sejdeme se v 17:00, ve středu 6. března v Přírodovědném klubu, Ježkova 8, na Žižkově.

Zápis

Sešlo se nás 11: **Petr, Chingo, Kačka, Cancítka, Pegas, Zub, Mahdí, Reyp, Yško, Přemík a Bob.**

Omluvenky:

Ahoj, zapomněl jsem se myslím omluvit na poslední schůzku, nejsem si ani jist, zda to stihnu teď v únoru, je nějaká přednáška, **Mahu**

Ahoj, omlouvám se ze středeční schůzky kvůli rodinné akci, na které nelze chybět.

555 Loulínek

Jakub vyrábí sušárnu v Litvínově

Bobánek leží v IKEMu a ještě neví, co mu přesně je. Odvodňují ho.

Pacík je v rekonvalescenci po něčem, co chytl na horách, a co si vyžádalo antibiotika.

Pro dnešek se omlouvám, nestíhám. Stíhají mne vnoučata. **Zbyněk**

Lituji, že jsem nemohl přijít na schůzku. Přijeli mi příbuzní z Olomouce a bydlí u mě.

Musím se jim věnovat. Zdraví **Rony.**

Ze schůzky první odešel **Petr** po vytvoření situačního plánu přítomných kolem stolu. Dělá to vždy. Má už hodně sešitů plných přesných záznamů. Měl by to vydat jako přílohu Plaváčka. Leda, že by o to začaly mít zájem naše tajné služby rekonstruované Babišem.

Vzpomínalo se na lyžařský výlet do OGA. Na sjezdovkách bylo hodně lyžařů. **Yško** napočítal všeho všudy dva kousky.

Vzpomínalo se na tábor na Holné v roce 1956. Podnětem byl dotaz paní Urbanové na její chatu na břehu Holné. Prvostředečníci měli matné vzpomínky na lokalizaci kolem tábora. Na pionýrský tábor u hráze si nikdo nepamatoval. **Přemík** si na tento tábor dobře pamatoval a připomněl příhodu: Otec se synem, z pionýrského tábora, procházeli kolem našeho tábora. Otec kritizoval naše podsady stanů, vyrobené z kulatin a a ucpané mechem, jako nedokonalé. Syn mu opáčil "oni si to však dělali sami". Bylo vidět, že závidí. Pak se dvojice přesunula k nástěnce, na které bylo napsáno "V táboře propuká nemoc zvaná lemra". Otec popadl synka a s děsem v očích přechali pryč v domnění, že nemoc je nakažlivá.

Pro neúčast **Bobánka** vtipů moc nebylo.

Alespoň jeden: President je volem na pět let.

Zapsal **Přemík**

K diskusi o chatách a srubech na Holné se telefonicky připojil **Bobánek**, který si vzpomněl na srub poblíž tábora, který vlastnil tehdy známý herec a později výborný rozhlasový reportér Karel Pech. Před srubem byl stůl a na něm leželo několik rozbitých zámků a papír s nápisem: „Vážení zloději, ve srubu už opravdu nic není.“

Na schůzce fotografovali: **Kačka, Chingo a Přemík**. Tak si vyberte fotky, na kterých jste nejkrásnější.

Vtipy

"JSEM OTŘEŠENA, PANE ŘEDITELI...! NA VAŠÍ ŠKOLE JSME OBJEVILI ZÁVAŽNÝ PROHŘEŠEK - NĚKTERÍ UČITELÉ NA PRVNÍM STUPNI MÍSTO REALIZACE ŠKOLNÍHO VZDĚLÁVACÍHO PROGRAMU UČÍ ŽÁKY ČÍST, PSÁT A POČÍTAT !"

„On se neusmívá, on má roztrženou hubu.“

Prsatá žena mě dnes ráno zmlátila ve výtahu. Měla na tričku nápis „1981“. A já jí pořád koukal na prsa. Řekla: „Zmáčknete jedničku“. Tak jsem to udělal. Pak už si na nic nepamatuju.

U nás doma se rozhořel spor, jestli si máme nechat ten robotický vysavač, který donáší čínské vládě, nebo ho vyměnit za uklízečku pracující pro ruskou tajnou službu.

Rabbi Goldstein má se Sárou čtyři krásné dcery, ale stále touží po synovi. Až konečně Sára znovu počne a za devět měsíců volají rabbimu z porodnice: „Rabbi, máte syna!“

Rabbi celý rozradostněný běží do porodnice, najde tam Sáru se synem, ale ten je - jak to říct - no prostě ošklivý. Rabbi na něj kouká, vzpomene si na své krásné dcery doma, znova se na něj zakouká a pak udeří na Sáru: „Sára, že tys mi byla nevěrná?“

Sára se schoulí na posteli a špitá: „Tentokrát ne ...“

Unavený k smrti

Starý, velmi unaveně vypadající pes se mi nedávno zatoulal do dvora. Byl dobře živý, a podle pěkného obojku a čistoty kožichu, bylo zřejmé, že o něj bylo dobře postaráno.

Kývajíc přátelsky ocasem a s hloupým úsměvem, jaký umí jenom psi, přišel pokorně za mnou a nechal se pohladit po hlavě. Celý šťastný, že jsem ho neodmítl se oklepal a sledoval mě domů.

Kráčel pomalu po chodbě, pouze očíchal nabídnutý pamlsek, lehnul si na koberec do kouta a za chvíli už spal.

Po hodině spánku se postavil, oklepal, a znovu přátelsky přitom vrtíc ocasem odkráčel ke dveřím. A já jsem ho pustil ven.

Příští den se vrátil, znovu mě pozdravil na dvoře, šel dovnitř na stejné místo a v koutě zase asi hodinu spal. Tohle se opakovalo po několik týdnů... Celý zvědavý jsem napsal a připnul mu na obojek kousek papíru se vzkazem :

"Rád bych zjistil, kdo je majitelem tohoto nádherného a milého psa a zeptal se, jestli víte, že skoro každé dopoledne váš pes přijde do mého domu a hodinu se tu vyspí?"

Následující den se pes přišel vyspat s odpovědí připevněnou na obojek: "Jmenuje se Rasty a žije v rušné domácnosti se šesti dětmi, dvě z dětí jsou méně než tříleté...snaží se jenom odpočinout si a vyspat se. Mohla bych s ním zítra přijít i já?"

Podniky Prvostředečníků v lednu 2019

Hory

Letos nás jelo méně než jiné roky, ale přesto se naše lyžování obzvláště vydařilo. Celý týden modro bez obláčku, na sjezdovkách a výtazích jsme byli prakticky sami a manšestr na sjezdovkách vydržel celý den. Jen teplota byla hodně nízká, kolem -12. Ale pouze jeden den, kdy byl vítr, to některé z nás v poledne zahnal do salaše, kde jsme místo lyžování popíjeli svařák a jedli místní domácí sýry a klobásy. Bohužel **Martin** s **Aničkou** chytli nějakou virózu, a to se stalo poslední den i **Pacíkovi**. **Tomáš** zase naříkal, že ho bolí noha. Přesto krásně lyžoval. A **Vlastička** (jedna s **Pegasových** baletek z Národního muzea) s manželem se asi jen procházeli. Na svahu jsme je neviděli.

Více než slova napoví o letošních horách naše fotografie:

Pohled z nejvyššího místa v Al Forte

První den na Dosso Le Pone: **Yško, Plavec, Pegas, Zbyněk, Marie, Kačka, Helena, Pacík, Cacidlo**

První družstvo: **Yško, Marie, Helena, Zbyněk**

Tři čtvrtiny prvního družstva v ohnisku italské policie na sjezdovkách v Bormiu

První družstvo sjíždí v Bormiu z třítisícovky

Druhé družstvo: **Plavec, Pegas, Cancidlo, Pacík**, na Tadě (na konci lanovky od Al Forte)

Třetí družstvo: **Kačka s Lenkou**, jezdili odděleně, asi proto, abychom je nezdržovali

Čtvrté družstvo: **Vlastička** s manželem **Ivem** – takhle vypadalo jejich lyžování

Pacík se ráno na terase pensionu Al Forte kochal blankytně modrým nebem.

Místy byla zima opravdu krutá, zejména když začalo foukat. A proto jsme se odebrali na salaš.

Tam jsme se ohřáli, napili a...

... nasýtli

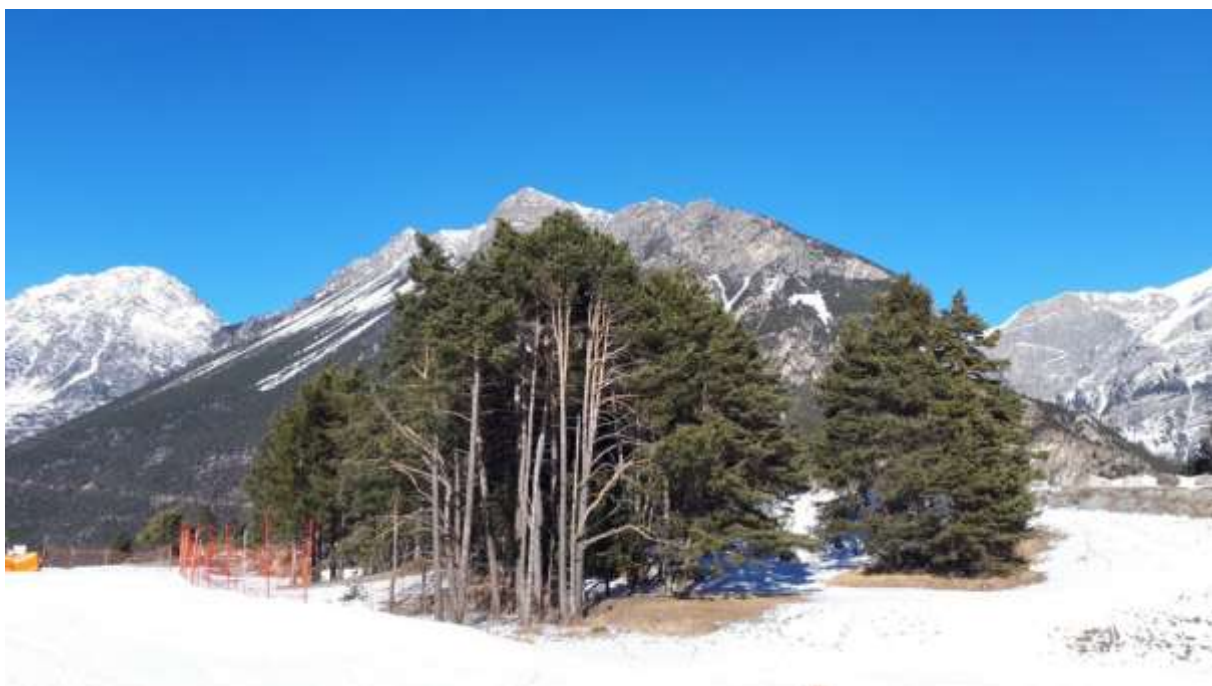
Sjezdovky byly prakticky jen pro nás. Na svahu jede **Pegas**, **Plavec** a **Cancidlo**.

Také výtahy a lanovky byly zcela prázdné.

Památná poustevna (hledej kde je), v níž přebýval poustevník, který uměl léčit neplodnost. Až k němu nahoru stoupaly ženy s prosbou o pomoc...a skutečně ... brzy potom šťastně otěhotněly. Manželé měli jistě velkou radost.

Pohled od nástupní stanice lanovky v Le Motte.

Někteří šli navštívit místní pevnost a její muzeum. Zde je **Kačka** s kulkama

Výprava v sestavě na konci pobytu: **Anička, Martin, Cacidlo, Tomáš, Pegas, Pacík, Marie**, naše hostitelka **Patricie, Lenka, Kačka, Plavec, Helena, Yško** a **Zbyněk**; **Vlastička** s manželem odjeli o den dříve.

Epilog: „Ahoj! uspesne jsem dorazil do Toronta, ovsem kolem -18 mrazy a hodne snehu, v uzkych ulicich se neda vubec jezdit kvuli velikym hromadam.A jako vzdy neprijemny jet lag, nevim proc timto smerem je to o tolik horsi nez kdyz se leti do Evropy.
Plavec“

Výstup na stolovou horu El Yunque – Kuba 2019

Hory se holedbají především svou nadmořskou výškou. Nejvyšší je Mount Everest (8848 m) a následují další. Známa jsou jména jako Aconcagua (6960 m), Mc Kinley (6168 m), Kilimandžáro (5895 m), Mont Blanc (4809 m), Grossglockner (3798 m), Zugspitze (2962 m) a jsme již doma u Sněžky (1603 m). Většinou je výška trvalá, ale my stárneme. Když mi bylo 50 let vyškřábal jsem se na druhou nejvyšší horu USA a tou je Mount Whitney (4421 m) v pohoří High Sierra Nevada.

Dne 15.1.2019 stojím na úpatí stolové hory El Yunque (v překladu kovadlina), asi 20 km od Baracoa v pohoří Sierra Maestra na ostrově Kuba. Přestože jsem o 25 let starší, nemám nejmenší obavy, výška kopce je pouhých 575 m nad mořem, a i když v noci přšelo, je teplo a slunce doslova pálí. Aby se člověk ponořil do skutečného tropického pralesa, musí přebrodit horskou říčku. Bude to „brnkačka“, uklidňuje nás naše vedoucí **Iva**. „Doporučuji se zout a nejlépe si nechat jen ponožky, aby vám nohy na kamenech příliš neklouzaly.“ Ale prvé

překvapení. Žádná voda po kotníky, ale po pás. Po vydatném dešti se říčka jaksi rozvodnila a proud je dost silný.

Dobrou náladu nám však neodnáší. Pouze **Styda** si zraní obě holeně o ostrý kámen a raději již v cestě nepokračuje. **Marie** jako vzorná manželka zůstává s ním. A tak začíná náš výstup. Prales je divoký, úchvatný a jakoby ignoroval jakýkoliv řád. Tolik druhů zeleně jsem jaktěživ neviděl. Všude staré i nové větve, stromy známé i neznámé, palmy, liány a vše dokonale propletené. A další důsledek nočního deště - půda je mazlavá a strašně klouže. Postupně dýchám obtížněji, doslova funím. Přestávám obdivovat okolní krásu.

Miluji botanické zastávky. Náš přidělený průvodce zastavuje, ukazuje nám některé zvláštnosti místního pralesa, dává nám ochutnat jedlé plody, poukazuje na listy, které když padnou na zem lícem mají léčivé účinky. Já ho vůbec nevnímám. Jen vydýchávám těch pár stop, které mám za sebou. Konečně vrchol a dokonce dřevěný přístřešek s ovocem, vodou a především je na rovince. „To není vrchol, ale jsme v polovině!“ Nevěřím poplašné zprávě, ale

je bohužel pravdivá. Druhá polovina je o poznání obtížnější. Půda pod nohama je blátivá, kluzká, občas je po stranách stezky něco, čeho se dá přidršet. Přemlouvám **Verunku**, aby mě předešla a nechala mě vlastnímu tempu. Stoupám tedy sám, dýchám usilovně a často odpočívám. A již pár kroků a jsem na skutečném vrcholu. Všichni na mě čekají a vítají. Nechápu, jak jsou v pohodě - tak nezadýchání a usměvaví. Jestli byla cesta nahoru náročná, dolů je ještě náročnější. **Iva** rezolutně prohlašuje, že půjde se mnou. Byl jsem jako starší člověk přesvědčen, že ženy jsou křehká a slabší stvoření. Že horský vůdce může být pouze muž, ale teď svůj názor přehodnocuji. Její „To dáš, už jenom kousek, slyšíš ty hlasy...“ mě doslova zvedá ze země. Co říkám, několikrát na tu zem opravdu padám. Jednou ztrácím náramkové hodinky značky Tissot (naštěstí je **Iva** nalézá), podruhé pád končí rozbitým nosem, čelem a ukopnutým palcem u nohy. O nových, módních slunečních brýlích ani nemluvě (asi jsem je na hoře někde zanechal, abych se mohl zase vrátit.) Přes řeku mě převádí. A pak už jdu pouze za ruku (to možná není zcela nutné.)

Ano, výlet byl překrásný zážitek, ale fakultativní. My jsme ho však přejmenovali na **FUCK** ultativní

Společná plodná diskuse o výletu: **Bob, Smeták a Styda**

Zapsal dne 15.1. 2019, **Bob**

Historie

Devadesáte výročí Pětky slavené v Průhonicích v r. 2003: **Přemík, Bob, Pacík, Bója, Kušnička, Jakub, Čamča, Kost'a, Luděk, Bobánek, Loulínek, Pegas, Chingo, Yško, Kačka**